

Малицька Ірина Дмитрівна, старший науковий співробітник Інформаційно-аналітичного центру педагогічних інновацій Інституту інформаційних технологій і засобів навчання Академії педагогічних наук України.

ІСТОРИКО-ПЕДАГОГІЧНІ ПЕРЕДУМОВИ РОЗВИТКУ ОСВІТНІХ МЕРЕЖ У КОНТЕКСТІ СТВОРЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА (ДОСВІД КРАЇН ЄВРОПИ)

Анотація

В статті аналізуються історико-педагогічні передумови створення інформаційних освітніх мереж у процесі формування сучасного інформаційного суспільства, розглядається вплив на їх розвиток таких міжнародних організацій як Рада Європи та Європейський Союз. В статті також проводиться аналіз поняття науково-педагогічної інформації, визначаються її функції та методи розповсюдження. Аналізується місце європейських інформаційних освітніх мереж у формуванні єдиного інформаційного освітнього простору України та зарубіжжі.

Ключові слова: інформаційні освітні мережі, науково-педагогічна інформація, єдиний інформаційний простір.

Сучасний етап розвитку системи освіти України, та систем освіти європейських країн зокрема, характеризується неймовірною кількістю інформації, вміння отримувати, аналізувати та користуватися якою стало нагальною потребою. Спрямованість освіти України до єдиної Європи ускладнюється відсутністю єдиного освітнього простору, створення якого необхідно для подальшого розвитку української освіти. На рубежі тисячоліть освіта перетворюється на одне з основних джерел стратегічних ресурсів – людського капіталу та знань, що визначають загальний рівень розвитку суспільства. Головним прискорювачем цього розвитку стає інформатизація освіти. Аналіз сучасного стану систем освіти європейських країн доводить актуальність та необхідність існування й розвитку інформаційних освітніх мереж, які сьогодні стали невід'ємною частиною навчально-виховного процесу у країнах світу та в Україні. Наша держава приділяє значну увагу розвитку освіти, висвітлюючи її мету та основні пріоритетні напрями. Так, Національна доктрина розвитку освіти наголошує на тому, що необхідне “постійне підвищення якості освіти, оновлення її змісту та форм організації навчально-виховного процесу; запровадження освітніх інновацій, інформаційних технологій; створення ринку освітніх послуг та його науково-методичного забезпечення; інтеграція вітчизняної освіти до європейського та світового просторів”[5].

Перш ніж дослідити важливість розвитку інформаційних мереж у сфері освіти, доцільним є звернутися до терміну “інформація”. Слово інформація (*informatio*) латинського походження, воно означає роз'яснення, переказ [1]. До недавнього часу основними засобами передачі інформації було спілкування та письмо. До поняття інформації відносять різноманітні факти, повідомлення, новини, знання та вміння. Поступово у суспільстві сформувалось переконання, що інформація має суспільне значення, оскільки вона існує саме в соціальній сфері.

З давнини людство знаходило різні засоби акумулювання та розповсюдження інформації: спочатку папіруси, книги, рукописи, пізніше - радіо, телефон, телеграф, кінематограф, телебачення. Сьогодні у сучасному суспільстві інформація тісно пов'язана з комп'ютерами, користування якими практично замінило все вищезгадане. Розвиток суспільства підійшов до того моменту, коли багатством країни вважається не тільки нафта та газ, а й інформація, оскільки вона є, подібно матеріальним та енергетичним ресурсам, предметом виготовлення й розповсюдження та набула характеру товару. Такому положенню відповідає відомий вислів “Хто володіє інформацією, той володіє світом”.

Повертаючись до проблеми інформації та шляхів її розповсюдження, необхідно зазначити, що т.зв. інформаційні структури наприкінці двадцятого століття охопили всі сфери діяльності суспільства. До цього періоду можна віднести комп'ютерну революцію, яка спричинила могутній поштовх для розвитку інформаційної індустрії, призвела до того, що людство вступило в епоху інформаційної революції та стало на шлях переходу до інформаційного суспільства. Ось чому можна констатувати, що рівень інформаційних зв'язків відображає рівень розвитку самого суспільства. Рівень соціально-економічного розвитку країни визначає здатність суспільства та його підсистем сприймати, зберігати та накопичувати нові ідеї, а також використовувати їх з метою прогресу.

На сучасному етапі розвитку суспільства, яке вже сьогодні визначається як “інформаційне”, основною проблемою стає не тільки здобуття, а й отримання та засвоєння велетенських обсягів знань.

Зважаючи на це, важливим аспектом для системи освіти є оволодіння вчителями та учнями комп'ютерної грамотності, уміння користуватися новою комп'ютерною технікою, здатність вилучати необхідну корисну інформацію, користуватися інформаційними мережами, застосовувати їх у науково-педагогічній практиці, навчально-виховному процесі тощо.

Важливу роль в освіті людини відіграють знання та навички, що вона отримує в процесі навчання. Розглядаючи знання як інформаційний ресурс людства можна виділити два аспекти: формально-логічний (інформаційний) та семантичний (когнітивний), що

впливають на розвиток інтелекту людини, який є важливою характеристикою людини, його головним знаряддям у боротьбі за існування та прогрес. Функціонування інтелекту безпосередньо пов'язано з народженням семантичної інформації - нових знань. Отже "інтелект - це специфічна форма організації індивідуального ментального (розумового) досвіду" [12], на який впливає отримана інформація та від якої він певним чином залежить.

Аналізуючи основні засади сучасної школи, можна говорити про те, що вона нині більше спрямована на учня, стаючи "антропоцентричною". Йдеться про те, що центром всіх навчально-виховних процесів має стати конкретний учень. Основною метою антропоцентричної школи є інтелектуальне виховання, а всі методи та форми організації шкільного життя повинні підпорядковуватись всебічному розвитку особистості.

Ще півстоліття тому не існувало теорії інформації, а саму інформацію пов'язували з вербальними та текстовими повідомленнями, з газетним жанром. Тільки у 40-х роках двадцятого століття після робіт відомих дослідників Н.Вінера та К.Шеннона таке положення дещо змінилося та спричинило науковий підхід до інтелекту. Слід зазначити, що інформацію не можна виділити із середовища зв'язку, її якість та інформаційна місткість визначається середовищем, яке, в свою чергу, має вплив та формує інтелектуальні здібності індивіда. Інтелектуальне виховання, в свою чергу, потребує створення умов, які б сприяли інтелектуальному розвитку особистості за рахунок максимального збагачення її ментального досвіду, що можливо завдяки розвитку нових інформаційних технологій.

Інформаційні технології, якщо їх вважати за процеси, пов'язані з переробкою інформації, завжди використовувалися в освіті. Всебічний розвиток особистості на всіх ступенях навчально-виховного процесу в освітньому закладі залежить від змісту та якості інформації, що надається учневі та студенту.

Обсяг наукової інформації, в тому числі й педагогічної, кожних п'ять років значно зростає. Сьогодні в інформаційному просторі освітньої сфери склалася така ситуація, коли майже 95% всієї наукової інформації залишається невикористаною. Причина в тому, що, перш за все, цей факт полягає в обмеженій швидкості переробки інформації людським мозком (десь приблизно 50 біт за секунду). Окрім того, існує ряд так званих інформаційних бар'єрів (мовних, географічних, політичних, історичних, вікових, соціально-психологічних, професійних, організаційних тощо). Виникає ситуація, коли в умовах інформаційного вибуху вчений відчуває "інформаційний голод" [4]. Характерною рисою сучасного суспільства є також і т.зв. інформаційна криза, що існує, як комплексна соціальна проблема сучасної науково-технічної революції. Вона включає в себе як

розвиток здібностей людини сприймати та перероблювати інформацію, так і створення відповідних технічних засобів використання інформації, подальше удосконалення соціальних відносин.

Таким чином, можна стверджувати, що сучасність ставить перед наукою завдання вивчення та використання інформаційних процесів в різних сферах життя, особливо освіти, оскільки подальший прогрес неможливий без оптимальної організації процесів обігу інформації. Саме тому слід зупинитись на понятті науково-педагогічної інформації.

До поняття науково-педагогічної інформації (НПІ) відносять систему відомостей про об'єкти та явища, які використовуються для організації та управління навчально-виховним процесом, освітою, і педагогічною наукою та розповсюджуються за допомогою спеціальних видань і технічних засобів [6]. До основних функцій науково-педагогічної інформації належать: вивчення запитань та формування замовлень на нові дослідження; координація науково-дослідних робіт між різними організаціями; збір та обробка документів; вивчення та поширення передового педагогічного досвіду.

Вищезазначені функції НПІ за рубежом здійснюють різноманітні міжнародні центри з документації та інформації, а також інформаційні мережі. Серед них Центр документаційних та інформаційних ресурсів (CREDI, Мадрид, Іспанія); Об'єднання документації та інформації Міжнародного бюро освіти (Женева, Швейцарія); Центр з документації Міжнародного інституту з планування освіти (Париж, Франція), Педагогічна документаційна та інформаційна служба департаменту освіти (Вашингтон, США), а також більш ніж 200 національних центрів з інформації та документації.

При Міжнародному бюро освіти (МБО) (International Bureau of Education - IBE) [7] діє єдина система обміну документами між країнами. Починаючи з 1974 року, реалізується проект міжнародної педагогічної довідково-інформаційної служби. В МБО створена міжнародна мережа педагогічної інформації (INED); видається інформаційний бюлетень "Освітні інновації та інформація" (з 1975 р.)

Європейська система з документації та інформації в освіті (EUDISED; Страсбург, Франція) надає матеріали національним інформаційно-педагогічним центрам. З 1984 року в цій системі діє термінологічна служба. 1964 року засновано Документаційне об'єднання з педагогіки (DOPAED) як союз західноєвропейських країн, де рідною є німецька мова.

В Україні функції НПІ виконують Академія педагогічних наук України з усіма підвідомчими установами, бібліотека ім. Вернадського, Науково-педагогічна бібліотека ім. В.О.Сухомлинського. АПН України виконує функції проведення науково-педагогічних розробок та поширення їх результатів серед освітян країни через освітянську пресу (газети - "Освіта", "Сільська школа", "Педагогічна газета" тощо; журнали - „Педагогіка та

психологія”, “Шлях освіти”, “Комп’ютер в школі і сім’ї”, “Рідна школа” та ін.), видання підручників, посібників, розробки рекомендацій, проведення семінарів, конференцій, засідань тощо. Основною формою зберігання інформаційних ресурсів залишаються автоматизовані бази даних, що створені у Науково-педагогічній бібліотеці та Бібліотеці ім. Вернадського.

Спрямованість розвитку української держави до інтеграції в спільну Європу, вимагає від українських педагогів більш уваги приділяти досягненням, інноваціям та процесам, які відбуваються в системах освіти європейських країн, виникає необхідність знати та володіти новітніми інформаційними технологіями, які вже використовуються в європейських школах.

На цей час в Україні “пріоритетом розвитку освіти є впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, що забезпечують подальше удосконалення навчально-виховного процесу, доступність та ефективність освіти, підготовку молодого покоління до життєдіяльності в інформаційному суспільстві” [5]. З цією метою в документі окреслено завдання зі створення індустрії сучасних засобів навчання, що відповідали б світовому науково-технічному рівню, що є важливою передумовою реалізації ефективних стратегій досягнення цілей освіти. Особливе місце у процесі побудови індустрії сучасних засобів навчання займає створення науково-інформаційного простору, насамперед, для дітей та молоді з використанням для цього нових інформаційно-комунікаційних засобів.

Інформаційні мережі — невід’ємна складова розвинутого суспільства. Саме вони допомагають накопиченню та розповсюдженню інформації. Інформаційні освітні (педагогічні) мережі можна визначити як систему освітянських (урядових чи неурядових) організацій об’єднаних з метою збору, аналізу, реферування та поширення освітньої інформації серед освітян та широких верств населення, зацікавлених цим напрямком.

Інформаційні науково-педагогічні мережі – це нові інформаційні технології, завдяки яким можливе накопичення, аналіз та розповсюдження науково-педагогічної інформації. Вони спрямовані на розвиток та створення інформаційного освітнього середовища відповідно до вимог сучасного розвитку систем освіти.

Розвиток освітньої галузі неможливий без міжнародного співробітництва та її інтеграції у європейський простір. Поглиблення фахових освітянських зв’язків з колегами зарубіжжя, розширення можливостей участі навчальних закладів, учених, педагогів і вчителів, учнів, студентів у обмінах та проектах міжнародних організацій, співтовариств є важливим компонентом створення інформаційного науково-педагогічного середовища.

Останні роки українські науковці все більше уваги приділяють вивченню розвитку інформаційних процесів в освітній галузі та їх впливу на формування навчально-виховного процесу, розробці новітніх інформаційних технологій та засобів. Так, у державній програмі “Україна-2010” зазначено, що: “Необхідною передумовою національних інтересів України є повноцінне її входження у світовий інформаційний простір. Динамічне його формування, глобалізація та дедалі більша відкритість телекомунікаційних і комп'ютерних мереж, швидкий розвиток інформаційних технологій, продуктів та послуг створюють принципово нові можливості для економічної співпраці, обміну інформацією, духовними цінностями, взаємного культурного збагачення, прогресу науки і техніки”, навчання, формування технологічного середовища тощо.

Сьогодні ми можемо говорити про певний термінологічний апарат, який визначили українські науковці і який базується на міжнародній термінології. Так, до нього, окрім зазначених вище (інформація, інформатизація освіти увійшли також і такі терміни:

- інформаційно-навчальне середовище - сукупність умов, які сприяють виникненню й розвитку процесів інформаційно-навчальної взаємодії між учнями, викладачем і засобами нових інформаційних технологій, а також формуванню пізнавальної активності учня за умови наповнення компонентів середовища (різні види навчального, демонстраційного обладнання, програмні засоби й системи, навчально-наочні посібники тощо) з предметним змістом певного навчального курсу[11].
- телекомунікації - засоби дистанційної передачі інформації [2].
- телекомунікаційні мережі – комп'ютерні мережі зв'язку, що здійснюють дистанційну передачу даних між комп'ютерами [2].

В той же час, вже існують та постійно доповнюються термінологічні словники та глосарії, розроблені освітянами європейських країн, які стосуються не тільки освітніх мереж та інформаційних технологій, але й які визначені в рамках різних міжнародних проектів та програм. Вони розповсюджуються через вже відомі на вищезазначені мережі та центри (CREDI, IBE, EUDISED, INED, DOPAED та інші).

Повноцінне входження України у світовий інформаційний простір потребує створення потужних каналів інформаційного обміну з усіма країнами світу, який сприяв би розширенню інформаційної бази національної системи освіти, забезпеченню можливості використання світових банків інформації. На сучасному етапі завдяки розвитку інформаційних технологій така можливість стає більш реальною

Реалізація окреслених напрямків та завдань, що стоять перед українською освітою, неможлива без вивчення та порівняльного аналізу розвитку систем освіти європейських

країн, які на цей час вже досягли вагомих результатів у створенні не тільки інформаційних освітніх мереж, але й у розробках інноваційних інформаційних технологій у сфері освіти. Розглянемо детальніше досвід Ради Європи та Європейського Союзу.

Останні тенденції у галузі формування освітніх цілей для європейських країн тісно пов'язані з тим, що XXI століття ставить перед європейською освітою завдання, які повинні сприяти створенню єдиного європейського простору, формуванню так званої європейської ментальності, яка сьогодні включає володіння та усвідомлення себе у єдиному інформаційному полі. Впродовж останніх десятиліть найбільш інтенсивно відбувається універсалізація та стандартизація знань, які б надавали молоді різних націй та народів усвідомлення її належності до єдиної європейської культури, не осторонь від якої стоїть й українська. Таку політику об'єднаної Європи вже багато років проводять більшість європейських країн, створюючи для цього різні спільні міжнародні організації, що працюють для країн регіону.

Такі організації як Рада Європи та Європейський Союз заснували найвідоміші та найпотужніші інформаційні освітні мережі - EURYDICE, EUDISED, CEDEFOP. Спільна співпраця освітян європейських країн, яка проводиться завдяки цим мережам, впливає на подальшу освітню політику та розвиток освіти країн Європи.

Для більшого розуміння напрямів діяльності вищезазначених інформаційних освітніх мереж, необхідно розглянути історико-соціальні передумови створення Ради Європи та Європейського Союзу. Основні цілі та завдання, пріоритетні напрями діяльності цих організацій, політичні та соціальні зміни, що відбуваються, мають безпосередній вплив на пріоритетні напрями роботи вищезазначених інформаційних мереж.

Рада Європи. Рада Європи створена 5 травня 1949 року як міжурядова політична організація, до складу якої входять 46 європейських демократичних держав. Україна ввійшла до Ради Європи у листопаді 1995 року.

Визнаючи освіту як інвестиції у майбутнє Європи, Рада Європи приділяє цьому напрямку велику увагу, спираючись на Європейську конвенцію з питань культури, затверджену 1954 року, яка була підписана також країнами не членами Ради Європи та узгоджена з Канадою, США та Японією для подальшого спільного співробітництва. Офіційні представники, урядовці різних країн-членів РЄ, які відповідають за розвиток освіти у своїх країнах, постійно зустрічаються для затвердження програм з розвитку та напрямків в освіті на основі наданих пропозицій. Директорат з освіти, культури та спорту Ради Європи відповідає за адміністрування таких програм. Програми можуть працювати

та здійснюватися у двох напрямках: через проведення проектів або допоміжну (сервісну) діяльність.

Проектна діяльність, в рамках якої, як правило, створюються і діють інформаційні мережі, охоплює вивчення основних напрямків освітньої політики, іноземних мов, інноваційні процеси в освіті, аспекти інтеркультурної освіти, важливі теми сучасного розвитку систем освіти.

Важлива увага приділяється порівняльному аналізу та обміну досвідом між країнами. Вивчаючи та аналізуючи освітню політику, експерти Ради Європи спільно розробляють та пропонують рекомендації щодо поліпшення ситуації в освіті, надається можливість для обміну досвідом та підвищення кваліфікації, отримання роботи або навчання у будь-якій країні Європи.

Через інформаційні мережі та проекти проводяться різні програми з обміну досвідом, в деяких Україна бере участь: “Освіта для демократичного громадянства”, “Демократія, права людини, меншини: освітянські та культурні аспекти”, “Європа в школі” та інші.[8]

Європейський Союз. Створений 9 травня 1950 року на економічному підґрунті та ставлячи за мету об'єднання більш вагомих європейських держав Європейського Союзу (12), до складу якого сьогодні входить 25 держав. Головна мета ЄС - досягнення економічної та політичної інтеграції, створення Європи, яка б поважала свободу та специфіку всіх народів, які входять до її складу.

Так само, як і Рада Європи, Європейський Союз приділяє значну увагу не тільки розвитку економіки та промисловості в країнах центральної та східної Європи, надаючи для цього велику фінансову та професійну підтримку, але й освіті, допомагаючи освітянам різних країн. Серед основних освітніх програм, які здійснює ЄС - програми “Тасіс”, “Фаре”, “Еразмус”, “Коменіус”, “Леонардо” та ін. Так, наприклад, Україна залучена до програм “Тасіс” та “Фаре”. Програма “Фаре” створена у 1989 році, спрямована на підтримку процесу структурної перебудови і проведення реформ, зорієнтованих на ринок економіки і розвиток приватного підприємництва. Така підтримка здійснюється переважно у формі технічного сприяння і перекваліфікації кадрів. [9]

Програма “Тасіс”, створена з метою допомоги новим незалежним державам за ініціативою Європейського Союзу в грудні 1990 року, передбачає розвиток співробітництва та обмін досвідом, підтримку розвитку суспільств на основі дотримання політичних свобод та економічного розквіту. 9 березня 2004 року Європейська Комісія ухвалила два комюніке: ”Нова генерація освітніх програм та професійної підготовки” і “Громадянство в дії”. Їх метою є організація нових освітніх програм, які були б

доступними для всіх громадян розширеного ЄС та надали їм можливість скористатися всіма перевагами відкритих кордонів. За даними ЄС [3] на період з 2007 по 2013 роки участь громадян ЄС в освітніх програмах буде становити:

- у програмі “Коменіус” візьмуть участь 10% школярів та учителів (нині в цій програмі задіяно лише 3 відсотки);
- у програмах “Еразмус” до 2010 року участь збільшиться на 3 мільйони.

До 2013 року 50 тисяч дорослих матимуть можливість щороку брати участь в освітніх програмах та курсах професійної підготовки за кордоном. Ще 15 тисяч осіб щороку зможуть долучитися до програми “Леонардо”.

Спорідненість цілей та напрямків роботи Ради Європи та Європейського Союзу дає можливість проводити спільні широкомасштабні програми такі як, наприклад, “Освіта для демократії”, в рамках якої було започатковано проект “Громадянська освіта та Європейські студії”, організаціям-партнерам якого було запропоновано реалізувати 2-річну офіційну навчальну програму для педагогічних працівників з теми “Громадянська освіта та Європейські студії в Україні”. Таким чином, створення та діяльність таких вагомих та впливових європейських організацій як Рада Європи та Європейський Союз поєднує спільне бажання об'єднання, допомоги та співпраці між всіма європейськими народами, створенню єдиного європейського простору, розглядаючи Україну як пріоритетну державу, якій вони сприяють в підтримці розвитку демократичних процесів.

Безсумнівно такі організації як Рада Європи та Європейський Союз мають вагомий вплив на розвиток систем освіти в європейських країнах. Вони не тільки спрямовують розвиток освіти, але й допомагають розповсюдженню необхідної інформації, формують напрямки та проводять орієнтацію інформаційних освітянських потоків через інформаційні освітні мережі серед країн Європи. Їх постійна діяльність не тільки допомагає освітянам європейських країн отримати та впровадити на місцях необхідну інформацію, але й залучити учнів до проведення та впровадження активної діяльності цих мереж. Освітні європейські мережі не обмежуються у своїй діяльності тільки накопиченням та розповсюдженням інформації, вони мають досить різноманітні форми своєї діяльності, серед яких - проекти та програми, видання загальних аналітичних звітів та бюлетенів, проведення конференцій, семінарів та конкурсів тощо.

Необхідність накопичення, аналізу, систематизації та розповсюдження великої кількості різноманітної інформації спричинило створення інформаційного простору через створення інформаційних мереж на базі Інтернет, через яку Україна почала активно працювати тільки у 90-тих роках ХХ-го століття

Підсумовуючи вищесказане, необхідно зазначити, що цивілізація, яка вступає в інформаційний період свого існування, породжує інформаційне суспільство, в якому інтелект стає безпосередньою соціальною силою, завдяки інформаційному розповсюдженню, через інформаційні освітні мережі, зокрема, вже готових знань. Ці знання необхідні людству для розвитку прогресу, для покращення та просування економіки та політики країн, освіти та життєдіяльності громадян. Велику роль в цьому відіграють інформаційні мережі, вплив яких на вищезазначені процеси дуже значний.

В процесі створення та розвитку інформаційних освітніх мереж країн Європи значущу роль відіграють міжнародні організації, серед яких Рада Європи та Європейський Союз, які впливають на пріоритети в напрямках діяльності мереж. Оскільки, як ми вже зазначали, поширення науково-педагогічної інформації дані організації здійснюють через інформаційні освітні мережі - EURYDICE, EUDISED, CEDEFOP, це має особливе значення для освітян Європи, зокрема, для подальшого розвитку освіти України.

Список основної використаної літератури

1. Большая советская энциклопедия. – <http://slovari.yandex.ru>
2. Гуржій А.М., Жук Ю.О., Волинський В.П. Засоби навчання. – К.: ІЗМН, 1997.-с.56-57.
3. Європейці стануть освіченішими. //Євро бюлетень. – 2004, Березень, .- с.13.
4. Каньгин Ю.М., Основы когнитивного обществознания (Информационная теория социальных систем).-К.:Украинская Академия информатики,1993.- с.191.
5. Національна доктрина розвитку освіти, Розділ IX „Інформаційні технології в освіті». - <http://www.mon.gov.ua>
6. Російський портал Інтернет-освіти - <http://dictionary.fio.ru/article>
7. Сайт міжнародного бюро з освіти, ЮНЕСКО <http://www.ibe.unesco.org>
8. Сайт Ради Європи - <http://www.coe.int>
9. Сайт Європейського Союзу - <http://www.europa.ru/int>
10. Сущук О.А. Міжнародні інформаційні системи// Навчальний посібник для студентів вузів. - К.: ІЗМН, 1999.- с.27.
11. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник.- К.: Либідь, 1997.- с.376
12. Холодная М.А. Психология интеллекта: парадоксы исследования.- М.: Изд.во «Барс»,1997.- с.220.

**ИСТОРИКО-ПЕДАГОГИЧЕСКИЕ ПРЕДПОСЫЛКИ РАЗВИТИЯ
ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫХ СЕТЕЙ В КОНТЕКСТЕ СОЗДАНИЯ
ИНФОРМАЦИОННОЙ СРЕДЫ (ОПЫТ СТРАН ЕВРОПЫ)**

Малицкая И. Д.

Аннотация

В статье автор анализирует историко-педагогические предпосылки создания информационных образовательных сетей в процессе формирования современного информационного общества, рассматривает влияние на их развитие таких международных организаций как Совет Европы и Европейский Союз. В статье также проводится анализ понятия научно-педагогической информации, определяются ее функции и методы распространения. Анализируется место европейских информационных образовательных сетей в формировании единого информационного образовательного пространства Украины и зарубежья.

Ключевые слова: информационные образовательные сети, научно-педагогическая информация, единое информационное пространство

**HISTORIC-PEDAGOGICAL PRE-CONDITIONS OF DEVELOPMENT OF
EDUCATIONAL NETS IN THE CONTEXT OF CREATION OF INFORMATIVE
ENVIRONMENT (EXPERIENCE OF COUNTRIES OF EUROPE)**

Irina D. Malitskaya

Resume

In the article the author analyses historic-pedagogical pre-conditions of the development of educational informative nets in the process of forming of modern informative society, examines influence of such international organizations as Council of Europe and European Union on their development. The analysis of concept of scientifically-pedagogical information is also conducted, its functions and methods of dissemination are determined. The place of the European informative educational nets in forming of universal informative educational space in Ukraine and abroad is analysed.

Keywords: informative educational nets, scientifically-pedagogical information, universal informational space